

Budapest jövője.

Hétszázötven év szomorú, szenvedésekkel teli fogság után tért haza a minap egy pesti ember. Amikor megkérdeztük, mi lepte meg legjobban, mit lát mindinkább megváltozottának, így válaszolt:

— Amikor elmentem, Budapest olyan csinos, üde, fiatal volt. Az utcák, a házak mind a fiatalságot hirdették és a mai Budapest olyan szürke, olyan komor, megöszült és megöregedett.

És a várossal öszültek, öregedtek és lettek komorra az emberek. És mégis, mintha semmiféle történet volna. A városháza közgyűlési termében egymásnak rontva vívták a pártpolitikai küzdelmet. Pedig Budapest háztartásáról, gazdasági életének megerősítéséről, a budapesti ember mindennapi kenyeréről lett volna szó. De a városatyák nemzetgyűlést játszottak és a politika fegyverével küzdöttek.

Mikor jön már el az idő, amikor a városházán is megértik, hogy Budapest lakossága azt követeli bizalmának letételéért, hogy gazdasági életének előmozdításán fáradozzanak. Akinek politikai ambíciói vannak, az menjen a nemzetgyűlésre.

Nem vitatható senki, hogy alig van nagyobb és hatalmasabb szervezet a német munkás szakszervezeteknél. A szakszervezetek főtanácsának elnöke Legien, minden alkalommal büszkén hirdette, hogy a hatalmas német szakszervezet annak köszönheti megerősödését, hogy soha nem engedte be falai közé a pártpolitikát, annak intézését rábízta a pártszervezetre.

— Hát csinál a szakszervezet pártpolitika nélkül is munkás politikát, mondotta, a mikor a munkásságot gazdasági érdekeiben erősíti meg és ezzel függetlenebbé és harcraképesebbé teszi.

A város urainak is az lenne a nemes hivatásuk, hogy Budapest polgárságának megélhetését, gazdasági erő kifejtését elősegítsék és ha kell, harcraképesebbé tegyék.

Az a 657 oldalas költségvetés az ő rengeleg

számoszlopaival és a 62 oldalas jelentés elegendő témát adhatott volna a városatyáknak. Akad benne gyomláni való, nem kell az egészséges viruló fát is kinyesni csak azért, mert a politika úgy kívánja.

Közel másfélmilliárd kiadást irányoztak elő és ugyanannyi bevételt. És arról dörögtek balról, hogy nem lett volna szabad egyensúlyt teremteni a költségvetésben, mert ez az ország érdeke ellen van és azt harsogták jobbról, hogy az ország érdeke kívánta meg a budget egyensúlyát. Pedig jobbról is, balról is egyaránt tudták, hogy az a sokat vitatott egyensúly a valóságban nincs meg, mert ha rákerül a sor a főváros külföldi adósságainak megfizetésére, kártavárként dül össze az egész költségvetés.

Ugyan mit csinálnak az egész másfélmilliárd bruttó bevétellel, ha előáll a külföldi és angol fontban 3,731.375.700, francia frankban 3,066.617.876, belga frankban 101,410.036, hollandi forintban 89,768.910, svájci frankban 176.656.089 és márkában, 41,563.577 koronát követel. Mert ha a zürichi jelentés jóvoltából a főváros külföldi kölcsöneiből még 7,207.392.188 korona lenne esedékes. Tessék ezt kifizetni.

A takarékoság régi jelszava is megrozsdásodott a zürichi kurzus jegyében. Az anyagárak olyan nagy százalékot kötnek le, hogy a mellett az egyéb kiadás eltűnik és semmi befolyása nincsen a főváros háztartására.

Nem lehet igazsággal és joggal szemrehányást tenni a fővárosnak, a mikor 187 milliót költ az iskolákra, 150 milliót köztisztasági intézményekre, 81 milliót az utak építésére és fentartására, 77 milliót szegényügyi és népjóléti célokra. Nagy számok ezek és ha mégsem elegendők, nem szabad azért a fővárost totemre hívni.

Mindenki tudja, hogy koronánk milyen mértékben vesztette el értékét. Kereskedő, iparos, vállalkozás mind ehhez szabja a maga konjunkturáját, nem méltányos hát, hogy csak a fővárostól kívánják, hogy a mai koronát békebeli koronaként fogadja el, csak a főváros vállalatai maradjanak meg békestandárdban.

Egy haszna volt a hosszú költségvetési vitának, az emberek kipanaszkodhatták magukat, kevesebb keserűség maradt a szívekben és talán közelebb jutnak egymáshoz a közös cél elérése érdeké-

ben és talán sikerül megállítaniok fővárosunkat a visszafejlődés útján.

A főváros polgárságának mindenestre haszna lesz belőle, mert ha megszűnik a közgyűlési teremben urrá lenni a politika, lehetetlenné lesz, hogy a legáltalánosabb, legtökösabb, nőkre is kiterjedő szavazás útján megválasztott törvényhatóság a háziurak vállairól a polgárság vállaira emelje át a vezetékek jókarbantartásának a polgárság által szinte elviselhetetlen terhét. Nem lesz lehetséges, hogy a közüzemi pótlékokat ne a közüzemek kapják és sok minden.

Talán a mikor ebből a költségvetésből zárószámadás lesz, a városatyák is meg fogják találni a módját, hogyan állítsák oszlopokba a főváros számadásait úgy, hogy az abból fakadó munka Budapest lakosságának életét, megélhetését és mindennapi kenyerét biztosítsa.